

de ontdekking dier waarheid toch weer zóó vreeselijk bang, dat de stem hem steken bleef in de keel en de gedwongen afleiding zijn gemoed met blijdschap vervulde.

Terwijl hij haar nogmaals van het vleesch en de groente diende, kon zij ongehinderd doorpraten over de winterkleedij, die haar te warm was geweest, over den Noordenwind, waarop zij zich voorbereidde, over den natten zomer, dien weerprofeten hadden voorspeld. Pas veel later, na een langdurige stilte vermande Blank zich weer genoeg om het onderwerp, dat thans beiden pijnigde, nogmaals aan te kunnen roeren.

„Waarom lees je den brief van Siria niet? Hij schijnt je maar matig te interesseeren.”

„Ik kan toch niet eten, spreken en lezen tegelijk! — En wie leest nu aan tafel?”

Wrevelig had zij geantwoord en onderwijl op het electriche schelknopje gedrukt, dat, aan een zijden draad bevestigd, naast haar bord lag. De meid, die terstond binnen kwam, brak het gesprek weer af.

Tot aan het dessert praatten zij nog minder dan anders en met buitengewoon lange tusschenpoozen. Blank, die nooit meer dan twee glazen wijn dronk, ledigde van daag de flesch en liet zelfs een tweede openen. Intusschen overwoog hij allerlei middelen om achter het geheim te komen, dat hij zoo graag wilde kennen, als 't maar niet was uit Emma's mond, en dat hij toch besepte op geen andere wijze ooit te zullen doorgronden.

Toen eindelijk de meid voor 't laatst heen was gegaan, lei hij zijn servet naast zijn bord op de tafel, keerde zich, met een ruk, schuin naar zijn vrouw, kruiste zijn knieën over elkaar en voegde haar op min of meer bevelenden toon toe:

„Lees mij nu dien brief eens voor, hè.”

Een oogenblik keek zij hem recht in de oogen met een blik, die even doordringend was als verwonderd, even afwerend als uitdagend, even treurig als vastberaden.

Haar sierlijk gebogen wenkbrauwen fronsten zich en haast onmerkbaar trilden haar neusvleugels.

Toen zegen de zwarte wimpers weer neder en, op het tafellaken turend, terwijl de fijne vingers met een dessertmes speelden, antwoordde zij volmaakt kalm:

„Je kunt zelf met Siria zooveel brieven wisselen, als je verkiest; maar wat hij aan mij schrijft, is voor mij bestemd en niet voor jou.”

Blank voelde zich boos worden. In theorie kon hij Emma geen ongelijk geven; maar was 't zijn plicht niet zijn gezag te doen gelden, wanneer haar briefwisseling hem benadeelde en dus zijn vertrouwen werd misbruikt?

Hij vond van ja, wist echter niet hoe en hoorde zich gansch anders praten.

„O, . . . behandelen jelui samen geheimen! . . . Ik wist het niet . . . ik dacht dat er tusschen man en vrouw . . . maar als jij vindt, dat het zoo hoort . . . goed . . . goed . . . goed . . . Ik zal me er buiten houden; maar dan ook . . . dan ook maatregelen nemen om . . . !”